

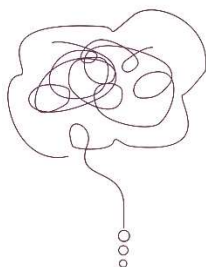
NA VIDĚNOU

Tomáš Rychetský

Na viděnou

Tomáš Rychetský

Říkonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 70. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Tomáš Rychetský
Obálka a grafika © Zuzi Maat
Korektura a redakce: Martina Gomolová
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 23022025
ISBN:

978-80-53031-22-6 epub
978-80-53031-21-9 mobi
978-80-53031-20-2 PDF

Anotace

Robert a Silvie tvoří úspěšný a milující pár. Jejich štěstí však trvá pouze do chvíle, kdy jim do života vstoupí mladá a okouzluující Gabriela. Mezi touto trojicí se rychle vytvoří silné pouto, Gabrielin záměr je však od samého začátku jasný. Robertova láska musí patřit jí, a jak se později ukazuje, je pro to odhodlaná obětovat cokoli.

Jaký důvod k posedlosti mužem, jehož sotva poznala, však může mít?

Co zůstává utajeno v minulosti?

Je Gabriela skutečně ta, za kterou se vydává? Odhalí Robert se Silvii její děsivé tajemství?

Na tomto světě se dějí různé nevysvětlitelné události. Jeden z důvodů, proč nedojdeme vždy k logickému závěru, může být prostý fakt, že na pravdu ještě nejsme připraveni.

***Mému otci Martinovi.
Na viděnou, táto.***

Prolog

Dívka nemohla spát. Již po páté se převalila z boku na záda. Civěla do stropu, který v nepravidelných intervalech osvětcovaly blesky. Její nespavost nezapříčinily rušivé elementy v podobě kapek bubnujících o střechu, ani hromy ozývající se za okny. On byl ten důvod. On byl jediný, na co dokázala myslet. Stýskalo se jí. Tak strašně moc jí chyběl. Věděla, že ho má takřka na dosah ruky, přesto by měla zůstat v posteli a marně se snažit zapomenout? V hlavě jí zvonil alarm. Rozum jí opětovně nabádal, aby to nedělala. Tolik věcí se může pokazit, a pak už nebude cesty zpět. Srdce však mělo navrch. Vždycky tomu tak bylo. V kloubech na prstech jí zakřupalo, jak silně zatínala pěsti. Mezi zuby procedila hluboký nádech a v tom varovný tón utichl. Rozhodla se.

Rozsvítila lampu, odhrnula příkrývku a vyskočila na nohy. Přes růžové kalhotky si natáhla tmavé šaty, které ráno dostala darem na uvítanou. Potichu otevřela dveře pokoje a vykročila do chodby. Šlapala po špičkách a na cestu si svítila pouhým displejem telefonu. Věděla, že vedle spí on. Neměla sebemenší zájem o další kázání o tom, jak velikou chybu dělá. Rozhodnutí bylo na ní a on nemá právo jí bránit. Jak doufala, jeho peněženka ležela na botníku hned vedle klíčů od auta. Momentálně neměla žádné vlastní peníze a ty na cestu potřebovala. Mohla by si vypůjčit jeho vůz, ruce se jí však nervozitou trásly a představa konfrontace s policejní hlídkou, která zastaví nezletilou dívku za volantem, ji příliš nevábila. Z kožené peněženky vytáhla několik bankovek vysoké hodnoty a s teniskami v ruce vyšla ven ze dveří.

Přivolaný taxík dorazil do vedlejší ulice o deset minut později. Uvnitř ji do nosu udeřila směsice potu a cigaret. Tmavovlasý muž s nadváhou k dívce podezíravě otočil hlavu.

„Do Těptína prosím. A co nejrychleji, jestli je to možný.“

Její slova ignoroval. „Rodiče o tom vědí?“

Protočila oči v sloup. „Tu máte a neptejte se.“

Muž se zamračil. Nabízený obnos několikrát převyšoval částku, kterou by si za takovou cestu účtoval. Jeho váhání definitivně rozptýlil nádhav v podobě Masaryka.

Půl hodiny poté se špatným svědomím opustil taxikář dívku na požadovaném místě. Dívce netrvalo dlouho najít jeho dům. K jejímu zklamání se uvnitř nesvítilo. Jako první ji napadlo, že má zatracený pech a on prostě není doma. Stejně tak dobře už ale mohl spát, byla již téměř půlnoc. Nechtěla, respektive nemohla, s ním mluvit. Ne teď. Veškeré plány a naděje, které se jí za posledních čtyřiaadvacet hodin zrodily v hlavě, by přímým kontaktem patrně ohrozila. Stačilo jí ho jen vidět. Na vlastní oči se přesvědčit, že tohle celé není pouhý sen.

Přelezla zamčenou branku a tiše jednou kolem dokola obešla dům. Doufala, že někde uvnitř spatří světlo. Když se tak nestalo, rozhodla se nakouknout do každého okna v přízemí. Naděje ji začala opouštět, když ani ve třetím z nich nezahlédla v šeru žádný pohyb. Přidala do kroku. Chlad mokrých šatů lepících se jí na tělo téměř nevnímala. Vzadu za domem vystoupala po schůdkách na dřevěnou terasu. Přistoupila k bližšímu ze dvou oken a v tom se zarazila. Srdce jí bilo jako běžci v cílové rovince, když nedaleko před sebou spatřila mužská záda. Byl to on. Byla si tím jistá. Postava se jí ve tmě ztratila, proto se dychtivě nalepila nosem na sklo a snažila se ho opětovně zaznamenat. Za dívčinými zády se zablýsklo. Interiér místnosti se na okamžik rozzářil a v tu chvíli se dívka naděje naplnila. Stál zády k ní, byl zcela nahý. Dívčina euforie trvala celé tři sekundy, dokud nezaslechla hlas. Chvíli jí trvalo, než si plně uvědomila, že hlas nepatří jemu, ani jí samotné. Byl tu někdo další. V panice sebou škubla a v tom udeřil další blesk. V krátkém, leč zcela jasném, světle dívka spatřila ženu. Nahou ženu klečící na čtyřech na posteli přímo před ním. Dívka strnula. Nedokázala se pohnout, dech se jí zastavil. Děsivé obrazy toho, co vše by se mohlo právě v tuto chvíli přihodit, se jí v hlavě objevovaly už od rána. Tento mezi ně však nepatřil. Na tohle připravená nebyla.

Žena v domě znovu zasténala, zároveň s tím dívce vytryskly slzy z očí. Při dalším záblesku se domem rozlehl vráskot. Nejednalo se však o vyvrcholení ženina milostného aktu. Dívka byla natolik v šoku, že skutečnost, že se hlavy obou postav obrátily k ní samotné, si uvědomila, až když se v místnosti rozsvítila lampa. Nepohnula se. On, kterého nade všechno toužila spatřit, stál nyní přímo naproti ní a ohromně ji pozoroval. Nebýt mezi nimi tlusté sklo, mohla by se ho dotknout pouhým natažením ruky. Ohromnou vlnu lítosti a zklamání, která dívku doslova

paralyzovala, nyní vystřídal vztek. Dívčina nenávist však nebyla mířena na něj. K zuřivosti ji doháněla žena s ustrašeným výrazem zabalená v peřině, opírající se o stěnu ložnice kus za ním.

Náhle se pohnul a zmizel kdesi ve dveřích. Dívka dobře věděla, že pokud zůstane stát na místě ještě pár vteřin, bude mu čelit osobně bez překážky mezi nimi. Ani na to nebyla připravená. Otočila se a dala se do běhu. Utíkala dlouho. Na kraji vesnice zamířila přes pole k lesu. Když se dostala až tam, musela se zastavit. Stála na hraně skalnatého srázu. Temnota v hloubce pod ním ji zvláště přitahovala. Zdejší okolí neznala, nicméně fakt, že zabloudila přímo sem, se jí nezdál nahodilý. Dívku napadlo, že zde by mohla její cesta končit. Pouhý krok vpřed by vedl ke konci jejího utrpení. Tak snadné. Ve chvíli, kdy se ten nápad v její mysli začal jevit jako jediné možné východisko, se za jejími zády ozval rázný hlas: „To stačí.“

Otočila hlavu. Na krátký okamžik dívku napadlo, že kus od ní stojí právě on. Sledoval ji, jak utíká od jeho domu a vydal se za ní. Nebylo tomu tak. Vysoká, dobře známá postava stála vzpřímeně a pozorovala dívku s klidem ve tváři jako obvykle. Déšť mu stékal po drahém obleku, jeho jinak téměř šedé vlasy vypadaly ve tmě černě. Nebyla překvapená jeho náhlým zjevením. Zнала dobře jeho schopnosti. Znovu se zadívala do temnoty pod sebou. „Jdi pryč.“

Zavrtěl hlavou. „Jestli si nechtěla, abych tě sledoval, měla si mi krom peněz vzít taky klíče od auta.“

Dívka mlčela.

„Tohle není cesta, kterou se máš vydat.“

Ušklíbla se. „Své si mi už řekl. Víš, že bez něj nemohu pokračovat. Je po všem.“

Čekala, že znovu uslyší věty jako „Bude nejlepší držet se zpátky a začít nový život.“. Mýlila se.

„Netušil jsem, že se tak snadno vzdáváš.“

Překvapeně na něho pohlédla. „A co mám podle tebe dělat? Víš, co jsem za tím oknem viděla?“

Přikývl. „To nic neznamená.“

Zamračila se. „Ještě ráno si mě od toho zrazoval.“

„Ano,“ přisvědčil prostě, „To, po čem paseš je riskantní a hloupé. Asi ti už došlo, že s mou podporou v této věci nemůžeš počítat. Zrovna tak

ale došlo i mě, že tě od tvého záměru nedokážu odvést. Jediné, co pro tebe mohu udělat, je dát ti radu. Bojuj. Bojuj, ale buď extrémně opatrná. Víš dobře, co tím myslím.“

Dívka nejistě zavrtěla hlavou. „Ale jak mám bojovat? Podívej se na mě. Copak takhle něco zmůžu?“

Šibalsky pozvedl obočí. „V tom je přeci tvá síla. V tomto stavu nezůstaneš dlouho. Již nyní se dívám na velice přitažlivé děvče. Věř mi, tímhle nic nekončí.“

Náhle pochopila. Měl pravdu. Uvědomila si, že má mnoho zbraní, které ve své snaze může použít. Bude muset být trpělivá a bude muset čekat. Bylo to však možné a to jí stačilo.

Natáhl k ní ruku.

Tvář se dívce znovu pokrivila vztekem, když jí na mysli vyvstal obraz nahé ženy v jeho ložnici. Jako by šlo o pouhý film promítaný přímo před ní. Držel jí za boky a tvrdě přirážel. Prsa se jí rytmicky pohupovala v prostoru. Tón, kterým hlasitě sténala, se dívce v hlavě přehrával stále dokola jako nekonečná smyčka. Netušila, o koho jde, neznala její jméno, přesto si však byla jistá, že ji nenávidí až do morku kostí. Přijala nabízenou dlaň a s nově nabitým odhodláním ustoupila od srázu.

„Má pravdu.“ pomyslela si. „Tímhle nic nekončí. Naopak. Tímhle hra teprve začíná.“

ČÁST PRVNÍ

SRPEN 2020

Kapitola 01

Robert

Jsem skoro doma. Konečně. Míjím značku s nápisem „TĚPTÍN“, tedy názvem vesnice nedaleko od Prahy, kde bydlíme. Projíždím centrem skládajícím se z malé kapličky a nepříliš vábného zeleného rybníčku. Na kraji vesnice uhýbám doprava do ulice, kde už vidím náš dům. Za normálních okolností bych s autem zajel do garáže, dnes však schválně zaparkuji kus od domu. Náhle mě udeří vlna odporného vedra. Fuj. Potlačím nutkání zalézt si zpět o auta, do klimatizovaného prostoru. Z kufru vytahuji kytici růží a chvíli poté se plížím podél baráku dozadu na zahradu.

V poslední době na sebe se Sil nemáme moc času. Jsem pořád v práci, často i o víkendech. Ve společném volnu pracujeme okolo domu, navštěvujeme příbuzné a jen výjimečně si uděláme nějaký čas sami pro sebe. Za pět let našeho vztahu jsme byli jen dvakrát v Řecku u moře. Jednou za rok jedeme na týden na chatu do Alp. Toť vše. Do společnosti jsme nevyrazili už ani nepamatují. Je čas s tím skoncovat. Pokud to bude znamenat změnu zaměstnání, tak ať. Ty moje služby mi už stejně lezou na nervy.

Oproti mně má Sil jako zubařka mnohem více volného času. V budouvě, kde provozuje soukromou ordinaci, se tento týden maluje. Je tím pádem doma a já toho hodlám využít. Vybral jsem si dluh u kolegy Kryštofa, za kterého jsem mnohokrát zaskakoval, takže dnes mám půl dne volna i já. Kytice a můj nečekaný zjev bude pouze předehra, hlavní číslo přijde až večer.

Vzadu za domem je terasa a vchod do ložnice. Uvnitř si sundávám boty, abych nedělal rámus. Poslouchám, zda neuslyším nějaký zvuk, který by mi napověděl, kde se Sil v domě nachází. Ticho. Opatrně vcházím do chodby. Dveře od koupelny jsou pootevřené a je odtamtud slyšet tekoucí voda. Domem se rozléhá vůně pečeného masa. Představoval jsem si to tak, že se vkradu do kuchyně, kde Sil bude vařit oběd. Zezadu jí zakryju oči, ona se poleká, a když se otočí, uvidí mě s tou kyticí. Teď se ale naskytl mnohem lepší scénář.

Svlékám se do naha, oblečení nechávám pohozené tam, kde ze mě spadlo. Vstupuji do koupelny. Místností se rozléhá pára od horké vody. Za sprchovým závěsem rozeznávám nahou ženskou siluetu. Sil stojí zády ke mně a já cítím, jak tvrdnu. Ve sprše jsme sex neměli už dlouho. Jsem natěšený jako puberták. Přistupuji blíže, kytici pozvedám do úrovně prsou a pravou rukou prudce odhrnuji závěs.

„Překvapení!“ zvolám s nadšením, ale jen co ta slova pronesu, ztuhnu. Než si stačím uvědomit, co je špatně, neznámá žena se ke mně otáčí, vytřeští oči a vykřikne na celý dům. Civím na ni jako pitomec, načež se krev z mé chlouby zase odebere zpět tam, odkud přišla. Žena se instinktivně zahaluje závěsem, ještě předtím mi ale uštěďruje ránu pěstí do obličeje. Zavravorám a padám zadkem na podlahu, pravým loktem narážím do poličky s kosmetikou.

„Co se tu proboha děje?!“ ozve se okamžik poté ze dveří koupelny. Zvedám bolavou hlavu a spatřím Sil, jak nevěřícně hledí na dvě nahé osoby v koupelně. Nikdo nic neříká, v tom mi dochází celá situace. Snažím se vykoktat nějaké vysvětlení, můj smysl pro humor ovšem zasazuje vítěznou ránu a já se musím držet, abych se nerozchechtal, přičemž si kyticí zakrývám rozkrok. Vidím, že Sil, jež má od narození zdravý důvtip, si rychle domýšlí, jaká scéna se zde odehrála.

„Proboha.“ pronese, cuknou jí koutky a dlaní se chytá za ústa. Jediný, komu to nepřijde vtipné, je žena zabalená ve sprchovém závěsu. Ve snaze ukončit trapný incident, hází po mě Sil první ručník, který se jí namane a gestem mi naznačuje, ať laskavě vypadnu z koupelny. Ztěžka se zvedám a opouštím místnost, na chodbě ještě sbírám své oblečení. V ložnici si sedám na postel, do smíchu mi už ale není. Při oblékání slyším z koupelny, jak Sil konejší onu mladou slečnu.

„Moc se ti omlouvám Gábi, je mi to hrozně trapný. Myslel si, že jsem, že jsem v koupelně já. Asi mě chtěl překvapit.“

„Nic se nestalo. Jen jsem se lekla. Já ... nechtěla jsem ho praštit. Musím se mu omluvit.“ říká na to, jak už teď vím, žena jménem Gabriela. Po jejich slovech se mi trochu uleví.

„Ty? On by se měl omlouvat.“

„Není proč, šlo jen o omyl. Ale jednou z toho bude vtipná historka.“

Obě se smějí.

V tom mi to dochází. Gabriela, no jasně! Už vím, o koho jde. Nová sestra, kterou Sil nedávno přijala k sobě do ordinace. Když jsem se Sil mluvil před pár hodinami po telefonu, oznámila mi, že je na čase, aby konečně shodila přebytná kila, a že za tento podnět vděčí právě Gabriele, která se fitness věnuje. Ale neříkala nic o tom, že ji pozve k nám domů. U všech rohatých, děsný trapas. Napadá mě, jestli bych se neměl raději vytrátit. Špatný nápad. Být za idiota je jedna věc, ale ukázat se navíc jako zbabělec? Oblečený si sedám zpět na postel a přemýšlím. Musím tam jít. Co mám ale říct?

„Hádám, že tohle je pro mě.“

Trhnu sebou. Sil stojí ve dveřích do ložnice a přičichá k růžím. S pobaveným výrazem si mě prohlíží.

„Ne, přinesl jsem kytky nahé ženě v naší koupelně, o které jsem nevěděl, že tu bude.“

Bez mrknutí oka ke mně přistoupí, sehne se a políbí mě na tvář.

„Díky, krásně voní.“

„Hmm. Nemáš zač,“ řeknu ponížene a dále mlčím.

„O nic nejde zlato. Znáám Gábinu jen chvíli, ale je fajn holka a podle mě má pochopení. Teď se seber a pojd' se mnou, představím tě, jak se sluší a patří.“

Její rodičovský tón nechávám bez komentáře. Můžu být rád, že celou věc bere s nadhledem. Následuji ji do kuchyně a ani nedutám. Gabriela tu ještě není. Sedám si ke stolu a Sil mi na oko pokládá pytlík s mraženou zeleninou. Studí to a bolí zároveň. Na takovou křehotinku má Gabriela slušnou ránu. Sil prostírá k obědu. Vůně masa zintenzívněla, jak oddělila horní část pekáče od spodní. Mladá hnědovláska přichází a já pozoruji, jak se mi nervozitou třesou ruce.

„Mmm, tady to ale krásně voní,“ prohlásí s úsměvem, jako by se prve nic nestalo.

Pokusím se o smích, vydám ale ze sebe jen jakýsi skřek, čímž se opět dostávám na první stupínek trapnosti.

„Měla bych vás představit. Tohle je Gabriela, má nová posila v práci a tohle je můj přítel Robert, se kterým jsi už měla tu čest.“

Zrudnu. Podívám se na svou přítelkyni a očima ji proklínám. Škodolibě se ušklíbne a odchází připravovat jídlo k lince. S Gabrielou Silviina poznámka ani nehne.

„Těší mě,“ pronesu provinile a potřese si rukama.

„Opravdu se moc omlouvám, hrozný trapas.“

Její následný smích působí upřímně. „Taky tě ráda poznávám, a tamtím se už netrap. Aspoň vidím, že se s tebou Sil nenudí.“

„To rozhodně ne,“ souhlasí Sil, zatímco nandává jídlo na talíře.

Znovu si přiložím mražený pytlík na oko.

„Bože, neublížila jsem ti?“

Zavrtím hlavou. „Budu dobřej, zasloužil jsem si to. Musím ale uznat, že rány rozdávat umíš.“

S úsměvem přikývne. „Snažím se posilovat. Měla by si to taky zkusit Sil.“

„Proboha ne. Pak mě bude mlátit doma ještě ona,“ pokusím se o vtip, jenž se o vteřinu později ukazuje jako úspěšný. Všichni se smějeme a atmosféra se konečně uvolňuje.

Sil položí talíře na stůl, usedne a sraští čelo. „Takže?“

„Takže co?“ zeptám se, když mi dojde, že otázka byla mířena na mě.

„Čekám, kdy mi vysvětlíš, co tu děláš? Máš být přece v práci.“

„Pravda, málem bych zapomněl. První část překvapení se mi nepovedla, tak snad ta druhá dopadne líp.“

Obě se na mě zvědavě podívají. Z kapsy vytahuji dva lístky. „Je na čase si po dlouhé době udělat trochu času pro sebe.“

Zmateně si mě prohlíží. Když si přečte text vytištěný na lístcích, vykulí oči. „Plavba večerní Prahou na lodi Lužnice? Páni! Čím jsem si to zasloužila?“

Odpovím jí obejmutím, přičemž mi nadšeně děkuje. Pohledem zavadím o Gabrielu. Vypadá trochu zaraženě. Nehybně sedí a pozoruje talíř před sebou. Vzápětí se její výraz opět promění v ten kouzelný úsměv, který je mi zvláště povědomý.

„To je romantika,“ řekne a zatleská. „Koukám, že to málo, co jsi mi o Robertovi prozradila, se zakládá na pravdě.“

Pohlédnu na Gabrielu. „Zajímavé. Vy si o mě povídáte?“

„Jen v dobrém samozřejmě.“

Sil šibalsky pozvedne obočí.

Pouštíme se do jídla, na které se nám všem už sbíhají sliny. Před sebou máme hovězí pečení a zeleninový salát s česnekovým dresinkem. Maso se doslova rozpadá na jazyku. Sil je znamenitá kuchařka. Oba jí jídlo

chválíme, pak nějakou dobu sedíme mlčky. Nenápadně pokukuji po Gabriele. Nemohu si pomoci. Je opravdu kus. Tak půvabnou holku jsem dlouho neviděl. Je o něco vyšší než Sil, řekl bych tak metr osmdesát. Má rovné hnědé vlasy, dokonale vypracovanou štíhlou postavu. Prsa má pevná, něco mezi dvojčkama a trojkama, o čemž jsem se přesvědčil na vlastní oči v koupelně. A ty dlouhé nohy, jako modelka. Nejvíce mě však přitahují její oči. Jsou velké, výrazné a v nich zasazené kaštanové panenky těkající po místnosti, jako by byla z něčeho nervózní. Pokud tomu ale tak je, dobře to skrývá, protože na venek vypadá uvolněně. Někoho mi připomíná. Určitě jsem se s ní už setkal.

„Neviděli jsme se už někde?“ nedá mi to.

Dožvýká sousto a pousměje se. „Máš dobrou paměť.“

Sil se zatváří překvapeně, ale nic neříká.

„Asi před rokem jsi mi dával do kupy koleno.“

Zamyslím se. Ano! Opravdu. Já věděl, že ty oči odněkud znám!

„Zlomená česka,“ říkám prostě, Gabriela přikyvuje.

„Správně. Spadla jsem, když jsem jezdila po parku na bruslích. Zírám, že si to pamatuješ.“

Když mě nenapadne vhodná odpověď, raději si do pusy strkám lžící salátu.

„Když jsme u toho, nechceš se jet někdy projet se mnou Sil? Může to vypadat nezáživně, ale opak je pravdou.“

„Na bruslích?“ podívá se Sil a chvíli váhá. „I když vlastně proč ne? Kouknu se po nějakých na internetu.“

Jsem ohromen, jaký zájem má poslední dobou Sil o sport. Nejprve běhání, pak fitness, teď ještě brusle. Gabriela má na ni očividně velký vliv. Zajímalo by mě, jestli jí jde skutečně o zdravý životní styl, nebo se chce spíše v tomto směru vyrovnat své nové kolegyni. Třeba s ní ale jen ráda tráví čas. Každopádně tato její nová stránka je pro mě velkou novinkou, protože co Sil znám, nikdy na pravidelný pohyb nebyla. Od chvíle, kdy Gabriele dala práci, tráví s ní hodně volného času. Ne, nevádí mi to, naopak rád vidím, že má kamarádku. Na přátele totiž Sil neměla v životě zrovna štěstí. Jedna takzvaně dobrá kamarádka jí přebrala dlouholetého přítele a druhá se odstěhovala do Ameriky v období, kdy bylo Sil nejhůř. Krom mě potřebuje i někoho jiného s kým si může popovídat a zažít kus zábavy.

„Brusle na internetu nekupuj. Věř mi, bude lepší zajít do kamenného obchodu. Je třeba si je zkusit a zjistit, jestli ti sedí. Ráda ti s výběrem pomůžu.“

„Tak fajn, děkuju,“ souhlasí Sil, její entusiasmus se zdá být upřímný.

„A co ty, Roberte, půjdeš do toho s náma?“

„Díky Gabrielo, ale...“

„Prosím, řikej mi Gábi.“

„Dobrá tedy, díky Gábi,“ opravuji se přechoťně, „ale já si raději zahraju tenis. Mimochodem co tvé koleno? Vše v pořádku?“ vracím se k předchozímu tématu.

„V naprostém. Máš zlaté ruce, Roberte.“

Usměji se. „To rád slyším.“

Po jídle pomáhám Sil sklidit nádoby ze stolu a naskládat ho do myčky. Po vzájemné domluvě naleji tři sklenky bílého vína, které si jdeme vypít ven na terasu. Je tu krásně a především klid. Schválně jsem postavil dům mimo Prahu. Daleko od nekonečného davu lidí a ustavičného kraválu všude kolem. Musím uznat, že ta nová sedací souprava na terasu, kterou jsme nedávno koupili, je opravdu pohodlná, ačkoliv jsem i nadále přesvědčen, že červená se sem esteticky nehodí. Na krátko zavírám oči, nachazuji se čerstvého vzduchu a dovoluji slunci, aby mě v tento teplý srpnový den hrálo do obličeje.

„Takže Gabrielo, pardon Gábi, proč sis vybrala místo sestry v zubní ordinaci?“

Zatímco zvažuje odpověď, odkašle si a několik pramínků vlasů si zasune za ucho.

„Vystudovala jsem zdrávku. Když jsem se rozmýšlela, na kterém oddělení bych chtěla pracovat, tahle volba mi přišla zajímavá. Nemyslím, že by to bylo zrovna cílené. Studovala jsem potom ještě dva roky na zubní instrumentářku. Navíc Sil dobře platí, a už po těch pár týdnech vím, že mě ta práce baví.“

„Chápu. Sil říkala, že jsi čtyři roky pracovala jako zubní asistentka někde ve východních Čechách.“

Přikyvuje.

„Když vezmu v potaz tvé studium obou škol, potom ta praxe, muselo by ti být tak dvacet pět nebo více let. Mě ale připadáš, neuraž se prosím, vzhledově tak na dvacet maximálně.“

„Vypadá hodně mladě, že jo?“ zapojuje se do rozhovoru Sil.

„Vlastně jsem se ještě dva roky věnovala modelingu, ale to se neodehrávalo podle mých představ. Nedávno mi bylo dvacet osm.“

Zatvářím se ohromeně. Nesmysl, jí nemůže být tolik. Nebo snad ano?

„Tolik bych ti určitě nehádal. Nejsi tedy o moc mladší než Sil, jak jsem se původně domníval.“

Sil mě plácne přes rameno.

„Chceš snad říct, že vedle Gábiny vypadám jako nějaká stará rašple?“

Gabriela se směje a já si pozdě uvědomuji, jak má poslední poznámka vyzněla.

„Nic takového jsem tím samozřejmě říct nechtěl, ale když jsem teď Gábinu poznal, napadlo mě, že je zvláštní, že jsi přijmula absolventku.“

„No promiň,“ brání se tentokrát Gábina a já si připisuji další krok vedle. „Vypadám snad jako nějaké pískle bez špetky zkušeností?“

V rozpacích se chytám dlaněmi za hlavu. Holky se na sebe, na oko uraženě, podívají, pak vyprsknou smíchy.

„Pardon. Uznávám, že mé vyjadřovací schopnosti dnes pokulhávají.“

„Jen si z tebe utahujeme. Vypadám o dost mladší, a v životě jsem s tím měla už mnohokrát komplikace. Kupříkladu ještě nedávno po mě servírka v baru chtěla občanku, když jsem si objednala víno.“

„Taky jsem nevěřila, že je Gábině tolik, kolik tvrdí, že jí je, když přišla ke mně na pohovor,“ dodá Sil a dopíjí poslední doušek vína ve sklenici.

Natahuji se s láhví, že ji doleji, gestem mi však naznačuje, že už si nedá.

„Prostě to tak je. Docela mi to komplikuje život,“ vysvětluje Gabriela, přičemž i ona odmítá nabízený nášup alkoholu.

„Nic si z toho nedělej, Gábi, co já bych za to dala, kdybych vypadala mladší, než jsem.“

„Vypadáš skvěle, zlato.“

Sil mi dá pusu na tvář. Chvilí nikdo nic neříká. Gabriela dopíjí víno, poděkuje za výborný oběd a oznamuje nám, že už půjde.

„Někam spěcháš?“ ptá se Sil rozmrzelým tónem.

„Musím si ještě něco zařídit ve městě. Navíc Robert si kvůli tobě vzal volno, nechám vás užít si společný den.“

Sil kamarádku ujišťuje, že ještě nemusí chodit pryč. Gabriela taktně reaguje tím, že se uvidí zítra. Poté mi podává ruku se slovy, že mě ráda

poznala, odpovídám, že já jí taky, za což mě naposledy obdařuje svým uhrančivým úsměvem.

Sil se nabízí, že jí vyprovodí, poté obě odchází. Na krátkou chvíli se mi naskytne možnost pokochat se Gabrieliným odzbrojujícím pozadím, vyrýsovaným v přiléhavých, bílých šatech, které decentně odhalují tanga pod nimi. Vzhlednu akorát včas, kdy mi mladá kráska věnuje poslední, řekl bych až koketní, úsměv, než se mi definitivně ztratí z očí ve dveřích. Zvláštní. V její přítomnosti se cítím... Jak vlastně? Rozhodně jinak než ve společnosti mladých pacientek v ordinaci. Občas se stává, že se mnou některá z nich bez rozpaků flirtuje, což mi přijde úsměvné a dětinské. Taková žena se mi obvykle z paměti vytratí ve chvíli, kdy odejde. Gabriela je ale jiná. Něco mi říká, že tuhle holku z hlavy jen tak nedostanu.

Kapitola 02

Silvie

Nastupujeme z přístaviště Čechova mostu na loď. Je opravdu luxusní. Má estetickou modrobílou barvu a vpravo na boku nese hrdě název Lužnice. Sedí se dole v salonu nebo nahoře na horní palubě. Zvědavě nakukuji okénky dovnitř, kde vidím převážně dřevěný, lesknoucí se interiér. Nikdy jsem na takové lodi nebyla, už se nemůžu dočkat. Jak jsem čekala, je plně obsazeno, ale to mi nevadí. Mám ráda lidi kolem sebe, jejich smích a povídání mě svým způsobem uklidňuje. Robert mi podává ruku a pomáhá mi vyjít schůdek na můstek spojující přístav s lodí. Je tak galantní. Už dlouho se mi takto nevěnoval. Šaty, které mi doporučila Gábina, mi moc sluší. Jsou elegantní, ale především jsou červené. Miluji červenou. Cítím se v nich skvěle. Mají decentní výstřih a nohy odhalují mírně nad kolena. Všechno krásně větrá a není mi v nich tedy teplo. Má nová kamarádka si dobře pamatuje, co je mi příjemné. Robert si dnes opravdu zaslouží, abych pro něj byla sexy.

Polovina lidí vstupuje do salonu, druhou půlku včetně nás vede pohledný číšník po schodech na horní palubu, kde stojí asi dvanáct stolů pod hvězdnou oblohou s panoramatickým výhledem na Prahu. Připadám si jako nějaká filmová hvězda vedená do VIP zóny. Robert mi, jako pravý gentleman, odsune židli a pokyne, abych se posadila. Náš stůl je rezervovaný pro dvě osoby, tudíž na něm leží pouze dvě sklenice na víno, příbory, ubrousky a prostředek zdobí jakási bílá květina.

Kochám se pohledem po nábřežích. Všude to teď večer světlkuje jako v pohádce. Samozřejmě znám večerní Prahu, mnohokrát už jsme se v tuto hodinu procházeli s Robertem podél Vltavy, ale dnes je to nějaké jiné, hezčí. Bože to je romantika, už dlouho jsem necítila takové nadšení.

Loď vyplouvá a noční váněk mě hladí po vlasech, což je moc příjemné. Nevšední atmosféru doplňuje pianista. Navzdory tomu, že hraje v salonu pod námi, je hudba dobře slyšet i tady. Číšník nám dává na výběr ze čtyř vín, dvou býlích a dvou červených, z nichž kromě Chardonnay jsem o žádném z nich v životě neslyšela. Vybrali jsme bílé, nějaké Satrico, údajně špičkové. Při pohledu na jídelní lístek se mi sbíhají sliny.

Skládá se z předkrmu, hlavního chodu a desertu, vše o třech možnostech výběru. Já volím carpaccio z mečouna, jako hlavní chod entrecote, smetanové brambory a pepřovou omáčku, načež to celé završím jahodami s mátovými listy a citrónovým sorbetem. Dnes té své dietě tedy moc nedám. Robert si objednává pražskou šunku s brusinkovou omáčkou, steak z mečouna s různými ingrediencemi, které neznám, a jelikož není moc na sladké, nakonec si poručí italskou variaci sýrů. Číšník s námi žertuje, je milý. Nalévá nám víno, poté odchází s objednávkou.

„Na nás dva, miláčku, ať se nám v životě daří i nadále a naše láska nikdy nevyhasne,“ pronese Robert, zvedne sklenku a s úsměvem na mě mrkne. Tohle má určitě nacvičené dopředu, holomek.

Sklenice o sebe cinknou, poté ochutnáváme onen italský zázrak, jak nám, na Robertův dotaz, sdělila obsluha. Ve vínech jsem úplný amatér, ale tohle mi opravdu chutná. I Robert přikyvuje, že naše volba byla správná.

„Takže co jsi provedl?“ ptám se a snažím se u toho vypadat co nejvážněji.

Obrací ke mně pohled od vedlejšího stolu, kde ho cosi zaujalo a pozvedne obočí. „Z čeho soudíš, že jsem něco provedl?“

„Proč jinak tohle všechno? Nic podobného jsi neudělal už hodně dlouho.“ Můj výraz dává jasně najevo, že si dělám legraci.

„Máš pravdu, a právě proto jsme tady, zlato.“

Zamyslím se. „Takže jen tak? Prostě sis řekl, že tu svoji někam zase jednou vytáhneš?“

To ode mě znělo útočněji, než jsem zamýšlela, proto se mírně usměji.

Chytne mě za ruku. „Tak to není. Podívej, já vím, že už dlouhou dobu na sebe nemáme moc času. Může za to má práce a je čas na změnu. Víím, že jsi samostatná a zabavíš se sama, ale vsadím se, že ani tobě není jedno, že jsem tak často pryč. Nemám pravdu?“

Tuhle odpověď jsem nečekala. Jasně že má pravdu! Po jeho slovech už nedokážu předstírat lhostejnost. Nikdy jsem si mu nestěžovala, ale ano, opravdu bych byla šťastnější, kdyby byl více doma. Trápím se tím dlouho, ale snad až teď si to doopravdy připouštím.

Podívám se mu do očí a přikývnu. „Šla jsem s tebou do vztahu s tím, že pro nás nebudeš mít mnoho času, nemám tedy právo si stěžovat, že ten čas skutečně nemáš. Víš, Roberte, já jsem vždycky chtěla chlapa, který

mi dá dostatek prostoru pro sebe samou, proto mi to s tebou prvních pár let takhle vyhovovalo, ale...“ odmlčím se a přemýšlím, jak pokračovat, aby to nevyznělo jinak, než jak zamýšlím.

„Ale teď už to cítíš jinak,“ dokončí za mě myšlenku. Znovu přikyvuji. „Nikdy bych tě nenutila, abys odešel z práce, jen už dlouho cítím, že se díky tomu vzdalujeme a mám strach, aby nás to časem nerozdělilo. Jsem opravdu ráda, že o tom mluvíš, protože bych dříve nebo později tohle téma načila sama.“

„Proč si mi nic neřekla?“

„Jak jsem řekla, nemám právo v tomhle směru něco namítat, ale pokud opravdu uvažuješ o změně, byla bych vděčná.“

„Pamatuj, Sil, je úplně jedno, jak to s náma bylo na začátku. Lidé se vyvíjejí a situace se mění. Když tě něco trápí, prostě mi to řekni.“ Po tváři se mi rozlije vděčný úsměv. „Dobře, domluveno. Jestli tomu teda rozumím správně, tak zvažuješ změnu místa?“

„Jo,“ řekne Robert rozhodně, což mě překvapí. Jako by se rozhodl už dávno.

„Ale co jiného bys dělal? Chceš pracovat na jiné klinice, kde netrpí nedostatkem personálu?“

Na mou otázku zakroučí hlavou a šibalsky se usměje. „Zvažuji soukromou praxi.“

Tahle odpověď mě zaskočí. „O tom jsme se kdysi bavili, ale říkal si, že představa podnikání tě nepřitahuje.“

Několikrát se kousne do nehtu na pravém palci, hned si však své počínání uvědomí a ruku položí zpět na stůl. „Pokud chci pro soukromý život více času, nic jiného mi vlastně nezbývá. Navíc jsem svůj původní názor přehodnotil.“

Vypadá vážně, což u Roberta znamená, že nemluví do větru.

„Vidím, že jsi tom už hodně uvažoval. Už víš, kde bys měl ordinaci?“

„Zatím ne. Momentálně jsem ve fázi, kdy se s tímto rozhodnutím snažím plně ztotožnit.“

Prohlížím si ho. Z jeho očí jde vyčíst nejistota, ale také odhodlání a víra, že jedná správně. Chytnu ho za ruku.

„Za čtrnáct dní jedeme na týden na chatu. Odpočinu si tam a vše si promyslím. Nejpozději po Vánocích na tom začnu dělat,“ praví rozhodně.

„Dobře, lásco. Mám z toho radost.“ -Natahuji se přes stůl a políbím ho na tvář.

Usměje se na mě. „Představ si, že Petr je zase singl,“ mění zčistajasna téma, čímž mi dává jasně najevo, že o práci se už bavit nechce.

„Jak nečekané. Kolikátá že už ho nechala? Šestá za poslední dva roky?“

„To mu přidáváš. Jen čtvrtá.“

Upřímně se zasměji.

„Nechci být škodolibá, ale tohle je už fakt trapný. Skutečně nemůže aspoň jednou zůstat věrnej?“

„Myslím, že si nemůže pomoci. Bavili jsme se o tom a říkal, že si už připadá nemocnej.“

„To každopádně,“ souhlasím, zatímco mi Robert dolévá víno. Už po jedné sklenice cítím, že na mě alkohol začíná působit.

„Ptal jsem se ho, proč to teda alespoň líp neutají, proč to dělá tak okatě, a víš co mi řekl?“

Zavrtím hlavou.

„Prej mu dělá dobře, když ho lidi vídají s vícero ženami.“

„Kecáš!“ vyjeknu.

„Tak mi to řekl.“

Zavrtím hlavou. „To je snad už nějaká úchylka ne? Prosím, na světě je spousta sukničkářů, ale většinou se to snaží skrýt.“

Robert pokrčí rameny. „Dělá všechno proto,“ pokračuje, „aby ho ženský opouštěly, potom má deprese a bulí mi na rameni.“

„Zlato, nedělej si z toho hlavu. Může si za to sám. Ty mu můžeš jen poradit, nic víc. Kdy jsi s ním vlastně mluvil?“

„Nedávno jsme krátce poseděli v baru.“

„O tom ses nezmínil.“

Pozvedne obočí. „Ale ano. To ráno, co jsi měla hlavu v kýblu, pamatuješ?“

Na chvíli se zamyslím, pak přikývnu, protože přesně vím, který den myslí. Byl pátek a my jsme se s Gábinou opily více, než je zdrávo. Pozvala mě k sobě domů a já jí ten večer vypověděla snad všechno o našich problémech s Robertem. Druhý den jsem toho litovala. Byla hloupost naplno se otevřít cizímu člověku.

„Petr mi zavolal, že jsme se dlouho neviděli a co právě teď dělám. Zrovna jsem končil službu. Zněl smutně, hned jsem tušil, oč jde. Zašli jsme na panáka a on mi vyprávěl o dalším ztroskotaném vztahu. Nechápu ho. Je chytrý a v práci úspěšný, ale proč si zbytečně kazí život?“

„Úspěšný?“ zvolám nevěřicně, a taky hlasitěji, než jsem zamýšlela. Pár lidí u okolních stolů se po nás ohlédnou.

„Jo,“ řekne Robert s jistotou.

„Vždyť dělá nějakého pochybného finančního poradce. Jakého úspěchu by se tam mohl dočkat? Nechceš mi snad říct, že do toho jdeš s ním, protože víš, jaký odpor mám k lidem, kteří se vtírají, ke komu můžou, a snaží se mermomocí uzavřít nevýhodné pojistky.“

Robert se upřímně zasměje. „Vážně si myslíš, že bych se vzdal místa na ortopedicko-traumatologické klinice a šel dělat pojišťovák?“

Zavrtím hlavou. „No to asi ne. Ale Petr by tě v branži určitě rád přivítal.“

„Nesud' lidi podle jejich zaměstnání, Sil.“

V údivu pozvednu obočí. „Vždyť jsi o něm sám mluvil jako o člověku, který...“ zarazím se. Než stačím pokračovat, Robert mě doplní.

„...který se živí něčím, čím bych se já sám živit nechtěl? Zlato, to je jen můj závěr. Chápu všeobecný pohled na tohle povolání. Tuhle práci dělá hodně lidí, kteří se ženou, jak ty říkáš, mermomocí za výdělkem. Klamou klienty nejlepšími nabídkami, které jsou ale mnohdy nejlepší pouze pro ně samé. Věřím ale, že existují lidé, kteří tuto práci dělají poctivě.“

„To mi přijde trochu naivní, Roberte, promiň.“

„Možná, ale nedovedu si představit, že by Petr patřil k těm nepoctivým. Znáám ho dobře, vím, jaký je. Nemůžu mu mít za zlé, že se snaží v dnešní době dělat práci, u které se nenadře, je pánem svého času a má vyšší výplatu, než běžný zaměstnanec. Že dělá tohle, ještě neznamená, že by v tom nemohl být úspěšný.“

Uvažuji nad tím a musím říct, že má zase pravdu. Neochotně přikývnu.

„Hádám, že co se týče jeho práce, udělala sis názor takřka okamžitě. Ihned jsi ho odsoudila, jen co jsi se dozvěděla, co dělá. Mám pravdu?“

Neodpovím hned. Dumám nad tím, jak to šikovně obejít, hned se ale vzdávám. Nemá smysl se vymlouvat.

„Asi máš,“ odtuším poraženě. „Když se nad tím zamyslím, mám Petra vlastně docela ráda. Je vtipný a vždycky je se s ním o čem bavit. Jeho práce mi na něm ale vždycky vadila.“

„Vidíš, lidi rádi dělají u jiných lidí rychlý hodnocení, kolikrát pouze z prvních dojmů. To pak pojmu jako nevyvratitelný fakt, aniž by se snažili člověka opravdu poznat a udělat si skutečný obrázek.“

Nic neříkám, jen si v duchu odfrknu nad jeho spokojeným výrazem. Jako by se mu právě podařilo vysvětlit dítěti nějaký zásadní princip života.

„Dobrá, máš pravdu. Zkusím se na to dívat z jiného úhlu,“ přislíbím, poté se rozhlédnu po okolí, abych dala najevo, že o tomhle se už pro změnu zase nechci bavit já. Robert mě dokonale pochopí a očividně ho to pobaví.

„Ten pohled nikdy neomrzí, co?“ řekne po chvíli a mně je okamžitě jasné, co myslí. Díváme se na osvětlený Pražský hrad, majestátně stojící na skalnatém ostrohu nad Vltavou.

„Jo,“ souhlasím a v tom se mi vybaví naše první výročí. Povečeřeli jsme v Café Imperial, populární restauraci ještě populárnějšího šéfkuchaře Zdenka Pohlreicha. Pak jsme se prošli podél Vltavy až k Hradu, kde na kamenné zídce Robert zapálil svíčky a otevřel šampus, který měl celou cestu schovaný pod kabátem. Připili jsme si, pak mě zezadu obejmul a dlouze jsme se kochali výhledem po okolí.

„Byla to krásná chvíle, vid’? Tenkrát nám to trochu pokazil déšť, ale i tak jsme tam dlouho stáli zmoklí jako kuřata a muckali se.“

Vykulím na něj oči. „Čteš mi snad myšlenky?“

„Ani nemusím. Stačí vidět tvůj blažený výraz při pohledu na Hrad. Vzpomínám na to úplně stejně.“

„Ty si chceš dnes vrznout vid’?“

Robert se rozchechtá. Uvažuji o tom, že jsem ho už dlouho neviděla takto šťastného. Poslední rok ho vídám spíše unaveného, bez nálady, aniž by si však na cokoliv stěžoval. Že by ke štěstí stačilo pouze jeho rozhodnutí odejít z kliniky?

„Miluji tvůj humor,“ řekne a dopije druhou sklenici vína.

„Koukám, že i víno miluješ. Padá to do tebe jako Němci do krytu.“

„Á propos,“ ignoruje mou poznámku, „těší mě, že jsem konečně poznal onu záhadnou Gabrielu. Působí mile.“

„To ti věřím,“ rýpnu si a on legračně obrátí oči v sloup.

„No to jsem si zase naběhl. Budu to mít ještě dlouho na talíři? Rád bych na to co nejdříve zapomněl, pokud dovolíš.“

Tak to ti nežeru frajere.

„Líbilo se ti, cos viděl?“

Uraženě se na mě podívá. Zvažuje odpověď, z čehož je mi jasné, že ano. Jasně že se mu líbilo vidět ji nahou. Je krásná, mladá, na rozdíl ode mě má vypracovanou figuru a nic ji nikde nevisí. Já na tom ale také nejsem špatně. Dobře, uznávám, zadek nemám zrovna pevný, mohl by být i menší, ostatně na tom už s pomocí Gábiny pracuji, ale třeba na má prsa si Robert stěžovat nemůže. Jsem hrdá, že jsou poměrně velká a především pevná, což přisuzuji mé bezdětnosti. Boky bych mohla mít taky trochu útlejší, na tom ještě zapracuju.

„Žárliš?“ odpoví na otázku otázkou, o čemž dobře ví, že to nemám ráda.

„Bože ne. Jsem jen zvědavá,“ zalžu.

„Přiznávám, že tvá kamarádka je přitažlivá, ale na tvou otázku odpovídám ne. Ne, opravdu se mi nelíbilo, co jsem dnes viděl. Vlastně jsem ani nic neviděl nebo si toho přinejmenším moc nevybavuju. Celá ta situace byla neskutečně trapná a byl jsem v takovém šoku, že mě ani nenapadlo zkoumat její nahotu.“

To zní pravděpodobně. Že by mluvil pravdu?

„Dobře, už tě nebudu trápit,“ usměji se na něj. Věřím mu, což však neznamená, že mě po dnešku nepřepadají různé myšlenky potenciální nevěry. Prostě se mi nelíbí, že viděl tak půvabnou holku, jak ji pánbůh stvořil. Přemýšlím, jaký chtíč to v něm patrně muselo vyvolat. Asi jsem jen paranoidní. Zkrátka ho miluji a tyto představy k tomu patří. Nikdy mi nedal záminku myslet si o něm, že by mi mohl být nevěrný, a i když neznám Gábinu dlouho, nevypadá jako potvora, co se klidně vyspí s přítelem své kamarádky. Vždyť ona je o třináct let mladší než on! Co to se mnou je? Musím mezi zdravý rozum a tyto temné myšlenky postavit velkou zeď a potlačit je.

„Cítím se vedle Gábiny dobře,“ svěřuji se.

„Toho jsem si všiml. Jsem upřímně rád, že trávíš volný čas i jinými aktivitami než úklidem, prací na zahradě nebo čtením.“

„A já jsem ráda, že sis všiml. Gábina je skvělá. Má smysl pro humor jako já, uvažujeme podobně, a proto si asi rozumíme. V práci je mi skvělou posilou. Dlouho jsem neměla tak zkušenou a pracovitou sestru. Ostatně její doporučení mluví za vše. V přechozím zaměstnání si ji nemohli vynachválit.“

„Skvělý. Odkud pochází?“

„Z nějaké vesnice u Hradce Králové, na její rodinu se jí ale raději neptej.“

Robert se zamračí. „Nemají dobré vztahy?“

„Kdyby jen to. Měla těžký dětství. Otec byl cholerik a sadista. Mlátil ji i její mámu, která díky tomu začala pít. I tak ho prý ale milovala a nedokázala ho opustit ani kvůli Gabriele. V osmnácti doslova utekla z domu jen s tajnými úsporami z brigád, otec jí prý veškeré oficiální výdělek bral. Začátky nového života tak měla hodně těžký.“

„Ježíši Kriste.“

„Jo, šílený, ale podívej se na ni teď, jak se nad to dokázala povznést.“

„Obdivuhodný. Je v kontaktu s matkou? Co říkají rodiče na její odchod z domu?“

„Matka se před dvěma lety upila k smrti.“

Robert pomalu zavře oči tak, jak to dělají lidé, když uslyší tu nejhorší možnou zprávu.

„Selhala jí játra. Otec na ni samozřejmě kašle. Ona s ním nechce mít nic společného, což se jí nedivím.“

Číšník nám přináší jídlo a přeje nám dobrou chuť. Z pohledu na gastronomický zázrak před sebou se mi po posledním tématu hned zvedne nálada. Ochutnávám plátek syrového mečouna politého olejem a posypaného kořením. Opravdový gurmánský požitek. Robert je se šunkou také spokojený. Zatímco já se s jídlem doslova mazlím, on už má talíř téměř prázdný. Na řadu přichází hlavní chod, ze kterého jsem nadšená ještě více. Entrecote, neboli šťavnatý steak, je přesně to, po čem dnes mé chuťové buňky touží. Robertův steak z mečouna ale také vypadá skvěle. Nejraději bych mu navrhla, abychom si z poloviny snědené jídlo vzájemně vyměnili, což jsme už několikrát v různých restauracích udělali, tady by se to ale nehodilo. Na dezert čekáme delší dobu, což nám nijak zvlášť nevadí, protože jsme nacpaní k prasknutí. Mezitím se vracíme ke Gabriele, od které se dostáváme k mému nově objevenému

zájmu o pohyb. Neunikne mi jeho entuziasmus, že se konečně věnuji tělesným aktivitám, u kterých bych mohla shodit i pár kilo.

Dezert je na stole. Když vidí, jak se cpu sladkými jahodami, jeho předešlý výraz se promění v pohrdavý. Typičtí muži. Na začátku po vás slintají jako psi, když ale s přibývajícimi lety trochu ztloustnete, koukají se na vás jako na nádor, který se neustále zvětšuje. Stejně tak můžeme koukat my na jejich pupky, které jsou neustále větší a větší. Vraždíme je snad kvůli tomu pohledem? Ne, na rozdíl od mužů jsme tolerantní. Je ale pravda, že bych něco shodit měla. Věřím tomu, že s pomocí Gábiny se mi to povede.

Robert mi dává ochutnat jeden ze sýrů. Mmm, lahoda.

„Už jen kvůli tomu jídlu musíme plavbu zopakovat,“ říkám nadšeně, on souhlasně kýve hlavou. Náhle, jako když se něčeho poleká, zvedá hlavu a jeho pohled spočine na Jiráskově mostě před námi, pod kterým co nevidět loď propluje. Zamračí se a vypadá překvapeně. Podívám se tam kam on, ale ve tmě vidím jen pár siluet lidí přecházejících přes most.

„Co se děje?“ ptám se podezíravě. Jeho pohled se mi nelíbí.

Trvá mu, než odpoví. „Zdalo se mi, že jsem někoho viděl.“

„Na mostě?“

Přikývne.

„Koho?“

Opět čekám na odpověď.

„Nejsem si jistý.“

„Je ti dobře? Vypadáš, jako by si tam viděl ducha.“

Po mých slovech se na mě podívá, jako bych nebyla daleko od pravdy.